

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. T. V.**, zastoupený Mgr. Vlastimilem Slanařem, advokátem se sídlem Krušínova 140/1, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2012, č. j. JMK 110974/2012, sp. zn. S-JMK 110974/2012/OD/Ša, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2013, č. j. 41 A 47/2012 – 37,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2013, č. j. 41 A 47/2012 – 37, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 13. 8. 2012, č. j. ODSČ-52054-PZ/KI-11 byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 15.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců a povinnost k uhrazení nákladů přestupkového řízení v částce 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí brojil stěžovatel odvoláním. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 10. 2012, č. j. JMK 110974/2012, sp. zn. S-JMK 110974/2012/OD/Ša tak, že odvolání stěžovatele zamítl a napadené rozhodnutí Magistrátu města Brna potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu stěžovatele rozsudkem napadeným

kasační stížností zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že stěžovatel byl dne 6. 11. 2011 v 8:20 hod. zastaven a kontrolován při řízení motorového vozidla. Při kontrole vzniklo podezření, že řidič je ovlivněn alkoholem a byla provedena dechová zkouška v 08:22 a 08:27 hod. s výsledky 0,38 a 0,37 promile alkoholu v dechu. Stěžovatel uvedl, že dne 5. 11. 2011 v době mezi 15. a 16. hodinou vypil čtyři desetistupňová piva. Ze správního spisu vyplynulo, že Policie ČR opakovaně provedla při silniční kontrole stěžovatele dechovou zkoušku kalibrovanými analyzátory alkoholu v dechu s výsledkem 0,40 a 0,35 g/kg.

Krajský soud dovedl z novelizované právní úpravy ust. § 16 odst. 2 zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „tabákový zákon“), že je dechové zkoušce přiznána větší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Soud také neměl pochybnost o výsledku dechové zkoušky, neboť policisté jsou řádně proškoleni jak s analyzátozem zacházet, navíc zkouška byla provedena dvakrát s téměř srovnatelnými hodnotami. Soud neuvěřil verzi stěžovatele o požitých alkoholických nápojích. Ohledně této otázky soud zdůraznil, že stěžovatel měl možnost podrobit se lékařskému vyšetření. Této možnosti by jistě využil, kdyby měl za to, že alkohol z jeho krve již musí být odbourán. Soud naopak uvěřil výpovědi policisty, který uvedl, že z dechu stěžovatele cítil alkohol a stěžovatel měl zarudlé oči. Jako smyšlenou označil krajský soud také verzi stěžovatele prezentovanou v průběhu správního řízení po zhruba devíti měsících od silniční kontroly, podle které byly výsledky měření alkoholu v dechu falešně pozitivní, neboť stěžovatel před kontrolou policií kouřil, požíval mentolovou žvýkačku a v den kontroly asi deset minut před kontrolou s pomocí manželky odstraňoval ze svého oděvu lihovým čističem mastnou skvrnu v oblasti krku a hrudi, kterou si způsobil během snídání.

Krajský soud se přiklonil na základě důkazů provedených ve správním řízení (podklady ve správním spise a výslech svědka – policisty) k tomu, že byla správními orgány jednoznačně prokázána přítomnost alkoholu u stěžovatele a tato skutečnost byla způsobena požitím alkoholického nápoje. Stěžovatel pak řídil motorové vozidlo po požití alkoholického nápoje v době, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Tato skutečnost byla prokázána provedenými orientačními dechovými zkouškami i výpovědí policisty.

Krajský soud se ztotožnil se stanoviskem žalovaného, že v projednávané věci nebyl důvod provádět důkaz znaleckým posudkem, který si nechal stěžovatel zpracovat. Znalecký posudek vyšel pouze z údajů o době a množství požitého alkoholu, které jí sám sdělil, přičemž tyto údaje nebyly nijak objektivně prokázány, stěžovatel měl zájem na tom, aby nebyl uznán vinným z přestupku. Správní orgán tak postupoval v souladu s ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ze kterého vyplývá, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Uvedený znalecký posudek takovým důkazem nebyl.

pokračování

Krajský soud také neshledal důvodnou námitku stěžovatele týkající se porušení zásady zákazu dvojího přičítání. V ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je uvedena formulace „řídí vozidlo“. Zákon nerozlišuje, zda vozidlo motorové nebo nemotorové. Přitom nebezpečnější je řízení vozidla motorového v době, kdy je řidič ještě ovlivněn při řízení alkoholem, jako tomu bylo v projednávané věci.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 29. 7. 2013 stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu a výslovně uplatňuje stížnostní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítá, že hladina alkoholu naměřená v jeho dechu při silniční kontrole měla být snížena správními orgány o přepočtový faktor, tedy o 0,24 g/kg, což dovozuje z metodiky pracovního postupu měření alkoholu v dechu poskytnuté Českým metrologickým institutem. Tato metodika je přílohou k žalobě. Stěžovatel dovozuje, že po přepočtu by naměřené hodnoty činily maximálně 0,14 g/kg, respektive 0,13 g/kg, což by znamenalo, že podle přílohy k zákonu o silničním provozu by stěžovateli mělo být uděleno místo 7 trestných bodů (odpovídajících hladině alkoholu vyšší než 0,3 g/kg) pouze 3 trestné body. Kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu k této žalobní námitce nezaujal žádné stanovisko, proto je podle názoru stěžovatele v této části nepřezkoumatelný.

Podle názoru stěžovatele byl postup policie během měření v rozporu s návodem výrobce. Ve spise není nijak dokladován postup v souladu s návodem k obsluze přístroje, který kupříkladu nedovoluje, aby se při měření v blízkosti přístroje nacházelo elektromagnetické pole (vysílačka, mobilní telefon). Měření má být také prováděno pouze za předpokladu, že kontrolovaný za posledních 30 minut nepil, nejedl a nekouřil. Měření provedené v rozporu s návodem k použití přístroje je pak třeba považovat podle stěžovatele za důkaz získaný v rozporu s právními předpisy.

Stěžovatel také namítá, že se u něj při měření množství alkoholu v dechu mohla projevit tzv. falešná pozitivita, když ze znaleckého posudku, který si stěžovatel nechal zpracovat ve správním řízení, vyplývá, že jedinou spolehlivou metodou k prokázání ovlivnění alkoholem je výsledek zjištění metodou plynové chromatografie za současné kontroly nezávislou laboratorní metodou Widmarkovou, enzymatickou či osmometrickou.

Podle názoru stěžovatele je prokazování vlivu alkoholu natolik komplikovaná a složitá problematika, že je nezbytné ji řešit znaleckým posudkem. Stěžovatel proto dále namítá, že ve správním řízení měl být proveden důkaz čtením znaleckého posudku, který si nechal stěžovatel vypracovat. Správní orgány podle jeho názoru závěry tohoto znaleckého posudku nijak nevyvrátily a ani vyvrátit nemohly. Stěžovatel zdůrazňuje princip presumpce neviny, který by se měl uplatňovat ve správním trestání.

Stěžovatel také brojí proti rozhodování o výši a druhu sankce ve správním řízení. Podle jeho názoru mělo být zohledněno, že po užití přepočtového faktoru byla míra ovlivnění alkoholem pouze 0,14 g/kg, resp. 0,13 g/kg, tedy na samé hranici

zaznamenatelné míry ovlivnění. Proto mělo být správní řízení buď zastaveno, nebo měla být uložena sankce na spodní hranici sazby. Stěžovatel setrvává na názoru, že došlo k porušení zákazu dvojího přičítání, když jako přitěžující okolnost byl hodnocen správním orgánem fakt, že stěžovatel řídil motorové vozidlo. Porušení zákazu dvojího přičítání spatřuje stěžovatel v tom, že zákon nepřipouští uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel řidiči nemotorového vozidla. Podle názoru stěžovatele nebyla rovněž zohledněna pouze nedbalostní forma zavinění a také fakt, že po korekci přepočtovým faktorem byla míra ovlivnění alkoholem velice nízká a, jak vyplývá ze znaleckého posudku, nebyla způsobila negativně ovlivnit schopnosti řidiče.

Stěžovatel konečně vytýká rozsudku krajského soudu nepřezkoumatelnost z důvodu, že opomenul jeho argumentaci ohledně nedodržení § 2 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel tvrdí, že jsou mu známy z praxe případy ovlivnění řidiče alkoholem v míře těsně pod hranicí 1,00 g/kg, za které byly uloženy sankce na spodní hranici sazby.

Závěrem stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností, eventuálně také zrušení rozhodnutí žalovaného a Magistrátu města Brna.

Žalovaný v rámci svého vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na své vyjádření k žalobě ke krajskému soudu.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Z obsahu kasačních námitek vyplývá, že stěžovatel uplatňuje také kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Nejprve se zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu. Z ustálené judikatury zdejšího soudu vyplývá, že nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rozhodnutí především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o

pokračování

právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44).

V projednávané věci krajský soud nevypořádal v žalobě uplatněnou konkrétní námitku, že správní orgán nepoužil přepočtový faktor 0,24 g/kg vyplývající z metodiky měření alkoholu v dechu poskytnuté Českým metrologickým institutem. Stěžovatel přitom uplatnil v žalobě ohledně této otázky stejné námitky jako v kasační stížnosti. Spis krajského soudu také obsahuje jako přílohu žalobce „Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů v souvislosti s novelizací zákonů č. 361/2000 Sb. a č. 379/2005 Sb. zákonem č. 274/2008 Sb.“ vydanou Ministerstvem dopravy, která se k této problematice vyjadřuje. Žalobce též krajskému soudu předložil Shrnutí pracovního postupu pro kontrolní orgány, které je přílohou k metodice měření AAD – č. 114-MP-C008-08. Ohledně této námitky je tedy rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Ve správním soudnictví se uplatňuje kasační princip, proto Nejvyšší správní soud nemůže nyní věcně posuzovat ty námitky, které krajský soud opomenul. Tím by nepřipustně nahrazoval úvahu krajského soudu a popřel by tím uplatnění kasačního principu. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 Ads 11/2013 – 51.) Nad rámec nutného zdůvodnění zdejší soud uvádí, že k problematice užití přepočtového faktoru při měření množství alkoholu dechovým analyzátozem se jeho judikatura vyjadřuje např. v rozsudku ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 135/2012 – 27. Významem metodiky měření se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012 – 24.

Jelikož je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný ve vztahu k žalobním námitkám zpochybňujícím množství naměřeného alkoholu v krvi stěžovatele (v důsledku ignorování přepočtového faktoru vyplývajícího z metodiky měření), nemohl se Nejvyšší správní soud nyní zabývat ani těmi kasačními námitkami, kterými stěžovatel brojil proti výši a druhu sankce uložené ve správním řízení. Pokud by totiž byla míra ovlivnění stěžovatele alkoholem po uplatnění přepočtového faktoru nižší, bylo by třeba se znovu zabývat i přiměřeností ukládaných sankcí v kvantitativním i kvalitativním smyslu.

Nejvyšší správní soud považuje za důvodnou kasační námitku stěžovatele, že krajský soud se nevypořádal v odůvodnění svého rozsudku s žalobní námitkou porušení principu předvídatelnosti rozhodování správního orgánu, vyplývajícího z § 2 odst. 4 správního řádu, kterou stěžovatel zakládal na tom, že jsou mu z praxe známy případy, kdy při zjištění alkoholu v míře těsně pod hranicí 1,00 g/kg byly uloženy sankce na samé spodní hranici sazby. V rozhodnutí krajského soudu skutečně vypořádání této námitky absentuje a bude tak rovněž úkolem krajského soudu v dalším řízení.

Ze závěrů usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publikovaného pod č. 1566/2008 Sb. NSS vyplývá, že „*krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či*

právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námitky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné“. Nejvyšší správní soud se proto zabýval ostatními kasačními námitkami stěžovatele, které podle jeho názoru uvedené charakteristice odpovídají a jejichž vypořádání současně je relevantní pro další řízení a rozhodnutí ve věci zejména proto, že stěžovatel by mohl tyto námitky znova uplatnit v případné kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu v dalším řízení.

Stěžovatel namítal, že policie při měření alkoholu při dechové zkoušce u něj nepostupovala v souladu s návodem k použití analyzátoru. Nejvyšší správní soud konstatuje (ve shodě s posouzením krajským soudem), že nic nenasvědčuje tomu, že by zasahující policista postupoval v rozporu s proškolením k používání těchto přístrojů, jak dokazuje také to, že měření bylo provedeno opakovaně s téměř shodným výsledkem. Pokud tedy stěžovatel ani neuvádí, jak konkrétně mělo při měření podle jeho názoru dojít k porušení pravidel měření stanovených návodem analyzátoru, nelze pochybovat o tom, že policista při měření postupoval správně. Ohledně spolehlivosti výsledku dechové zkoušky zastává Nejvyšší správní soud názor, že výsledek dechové zkoušky je využitelný jako důkaz ve správním řízení, byť nevykazuje stejně vysokou míru spolehlivosti jako stěžovatelem uváděné jiné metody prokázání ovlivnění alkoholem. Zde je třeba (ve shodě s krajským soudem) upozornit na dikci platné právní úpravy. Ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu stanoví, že řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním předpisem je tabákový zákon. Podle ust. § 16 odst. 2 tohoto zákona se neprovede odborné lékařské vyšetření, pokud bylo provedeno vyšetření orientační zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce analyzátozem alkoholu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Z této dikce zákona vyplývá, že zákonodárce považuje za dostačující důkaz o ovlivnění alkoholem i pouze výsledek dechové zkoušky provedené analyzátozem splňujícím požadavky stanovené zvláštním právním předpisem. V projednávané věci stěžovatel nijak nezpochybňoval, že použitý analyzátor tyto požadavky splňuje. Nejvyšší správní soud jako dokreslující okolnost připomíná, že stěžovatel měl možnost s ohledem na ust. § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky požádat při provádění silniční kontroly o kontrolní odběr krve. Výrazem jeho vůle bylo tento důkaz nevyužít, přestože byl policistou provádějícím silniční kontrolu o této možnosti poučen, což vyplývá z oznámení o přestupku ze dne 6. 11. 2011, z úředního záznamu o kontrole řidiče a také z výpovědi policisty M. Ž. ve správním řízení dne 23. 7. 2012. Ze shora uvedených důvodů se, samozřejmě, nejednalo o důkaz nezbytný pro řádné objasnění věci.

Stěžovatel dále brojil proti tomu, že ve správním řízení nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem, který stěžovatel předložil Magistrátu města Brna. Magistrát města Brna zdůvodnil neprovedení tohoto důkazu tím, že znalkyně vycházela pouze z údajů stěžovatele (o množství a době užití alkoholu). Znalkyně nevzala v potaz platné ověřovací

pokračování

listy ani kalibrační protokol měřicího přístroje a vesměs odkazovala na obecnou nepřesnost přístroje udávanou v literatuře. Její hodnocení proto vyhodnotil Magistrát města Brna jako nepřesvědčivé.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že s tímto znaleckým posudkem správní orgán nepochybně nakládal jako s jakýmkoliv jiným podkladem, který navrhne nebo předloží účastník řízení. V těchto případech mimo jiné platí také ust. § 52 správního řádu, podle kterého správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. I z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že má-li správní orgán za to, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, není jeho povinností navržený důkaz provést. Tato úvaha nicméně nesmí být výrazem libovůle správního orgánu; ten je naopak povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48). V projednávané věci Magistrát města Brna dostatečně zdůvodnil, proč považuje znalecký posudek za nepřesvědčivý. Následně také žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, proč považuje verzi skutkového stavu prezentovanou stěžovatelem za nevěrohodnou.

Za důvodnou nelze považovat ani námitku stěžovatele směřující k dvojímu přičítání, kterého se měl dopustit Magistrát města Brna ve svém rozhodnutí. Podle závěrů plynoucích z judikatury zdejšího soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Porušení zákazu dvojího přičítání tedy přichází v úvahu u těch správních deliktů, u kterých se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu, již v definici obsahující určitou požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti. Naopak u deliktů, jejichž skutková podstata je definována pouze jako obecná (nezahrnuje požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti), nebude přicházet porušení zásady zákazu dvojího přičítání v úvahu. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 - 105.)

Stěžovatel byl v projednávané věci uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, který je citovaným ustanovením definován takto: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.“ Je tedy zjevné, že skutková podstata přestupku podle citovaného ustanovení je definována toliko obecně, proto v tomto případě nepřichází v úvahu porušení zákazu dvojího přičítání. Pro porušení zákazu dvojího přičítání pak není relevantní argumentace stěžovatele, že uložení sankce zákazu řízení motorového vozidla nepřichází v úvahu u nemotorových vozidel, neboť (jak bylo vysvětleno výše) zásada zákazu dvojího přičítání se odvíjí od způsobu definování skutkové podstaty správního deliktu, nikoliv od druhů sankcí, které je možno za správní delikt uložit.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že nebyla zohledněna nedbalostní forma zavinění, odkazuje Nejvyšší správní soud na str. 6 rozhodnutí Magistrátu města Brna, kde je uvedeno, že jako polehčující okolnost hodnotí správní orgán nízkou hladinu alkoholu v krvi i nedbalostní ráz spáchání přestupku. To vyplývá ostatně i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který na str. 7 svého rozhodnutí rekapituluje, že správní orgán prvního stupně hodnotil jako polehčující okolnost též nedbalostní ráz spáchání přestupku.

Kasační stížnost je ovšem opodstatněná z důvodu shora vysvětleného porušení povinnosti krajského soudu vypořádat všechny procesní námitky, vznesené ve správní žalobě. Nejvyšší správní soud proto kasační stížností napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc současně vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 4 téhož ustanovení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu a jeho úkolem bude dostatečným způsobem vypořádat všechny řádně uplatněné žalobní námitky.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu